

общъ захласъ се чуваше оглушителната свирка на капитана, а отъ врѣме на врѣме се разнасяше глухото тропане на матроситѣ, които се движеха по кувертата.

Носѣтъ на парахода, дѣто се намираха Мариса и баща ѝ, ту се издагаше нагорѣ, ту бѣсно се спускаше надолу. Макаръ и да се държеха за леглото, тѣ силно се люшкаха и се удряха въ стѣната. Ревѣтъ на вълнитѣ се усилваше, а таванѣтъ тѣй пукаше, че всѣка минута можеше да се очаква да рухнатъ дърветата и дѣскитѣ.

— Дръжъ се Мариса! — викаше Лаврентий, като се мъчеше да надвика бурята, но скоро страхѣтъ му стисна гърлото и нему и на другитѣ.

Дѣцата прѣстанаха да плачатъ и женитѣ — да крѣщатъ. Бурята вилнѣеше по-силно. Океанѣтъ ревѣше, мъглата се смѣси съ мрака, облацитѣ — съ пѣната; вълнитѣ удряха парахода, мѣтаха го налѣво и надѣсно. Лампитѣ почнаха да гаснатъ. Ставаше все по-тъмно, а Лаврентий и Мариса мислѣха, че настѣпва вече мракѣтъ на смъртта.

— Мариса, заприказа старецѣтъ съ прѣкъжснатъ гласъ, — Мариса, прости ме: азъ те поведохъ на смъртъ! Послѣдниятъ ни часъ настана. Не ще видятъ нашитѣ грѣшни очи вече свѣтлина.

Сега Мариса разбра, че спасение вече нѣма и страшна душевна мжка стисна сърцето ѝ; тя почна високо да хѣлца и плаче. Единъ гласъ извика изъ кжта: „тихо“, и замлъкна, като че се уплаши самъ отъ собствения си звукъ. На пода падна едно лампено стѣкло и се счупи; лампата изгасна. Стана още по-тъмно. Хората се събраха въ едина кжтъ, притискайки се единъ до другъ. Всички мълчаха. Изведнажъ се раздаде гласѣтъ на Лаврентия:

— „Господи, послушай моята молитва!“

— „Отче небесни, помилуй насъ!“ отговори, ридайки, Мариса, и почнаха съ гласъ да се молятъ.

Гласѣтъ на стареца и прѣкъжсванитѣ отъ ридания отговори на младото момиче звучаха въ каютата необикновено тържествено. Нѣкои отъ прѣселницитѣ сиѣха шапкитѣ си. Постепенно плачѣтъ на момата утихна, гласовѣтъ станаха по-спокойни, по-чисти; но бурята продължаваше да вие. Изведнажъ се раздаде шумъ при вра-

тата. Една вълна блѣсна вратата и нахлу въ каютата; водата съ шумъ се разлѣ навсѣкждѣ; женитѣ започнаха да крѣщатъ като безумни и се затекоха по леглата. Всички мислѣха че наближава смъртта.

Подиръ това влѣзе помощникѣтъ на капитана съ фенеръ въ ржката; той успокои женитѣ, като каза, че водата случайно се промъкнала въ каютата, и прибави, че нѣма голѣма опасностъ, защото параходѣтъ се намира въ отворено море. Минаха часове. Бурята все се усилваше. Параходѣтъ скърцаше, носѣтъ му се потопяваше въ водата, обрѣщаше се на една страна, но не потѣваше. Всички постепенно се успокоиха, нѣкои легнаха да спятъ. Пакъ изминаха нѣколко часа; изъ прозорцитѣ почна да прониква въ тъмната каюта свѣтлина. Настѣпваше деньтъ, блѣденъ и печаленъ, но той насърдчи всички. Слѣдъ като прочетоха всички молитви, които знаяха, Лаврентий и Мариса легнаха и заспаха дълбоко.

Разбуди ги звѣнецѣтъ, който ги канѣше на обѣдъ, но тѣ не можаха да ядатъ. Главитѣ имъ бѣха като че ли напълнени съ куршумъ. Старецѣтъ се усѣщаше по-злѣ отъ момичето.

Бурята бушуваше още двѣ денонощия, но послѣ утихна.

III.

Врѣмето най-послѣ се поправи и стана ясно. Но минаваха день слѣдъ день, а прѣдъ парахода се виждаше само морето, понѣкога зелено, понѣкога синьо, слѣдно съ небето. Въ небеснитѣ висини се носѣха свѣтли облаци, които вечеръ ставаха червени и изчезваха въ далечния западъ. Параходѣтъ сѣкашъ ги гонѣше. На Лаврентия се струваше, че морето никога нѣма да се свърши и той не веднажъ си мислѣше, че ако знаелъ, че то е тѣй голѣмо, не би трѣгналъ отъ Липинци.

Но ето най-послѣ, слѣдъ нѣколко деня, когато се качиха на кувертата, тѣ видѣха нѣкакъв прѣдметъ въ далечината, който се клатѣше въ морето, а когато параходѣтъ приближи къмъ това мѣсто, тѣ видѣха, че това е една голѣма червена бѣчва и задъ нея се виждаха друга, третя и четвърта¹⁾.

¹⁾ Тя бѣвши показватъ, че мѣстото е плитко.